

מישפט

לקיחה אינה גנבה

פקידת בנק שדא

הוררכה, זוכתה

מחשד של גניבה

„בחודש אוגוסט '75 גבתה הנאשמת מושגנה בן-יהודה סך של 340 ל"י ש- הופקדו על חשבון חוב שחבה הלקוחה לבנק. הנאשמת גנבה סכום זה ולא העבירה אותו לבנק. בתאריך לא ידוע בחודש אוגוסט '75 גבתה הנאשמת משמואל כהן סכום של 250 ל"י, שאותם הוא הפקיד על חשבון חובו לבנק. הנאשמת גנבה סכום זה ולא העבירה אותו לבנק... כך נאמר בכתב-האישום שהוגש נגד רבקה (ריק) סלטי, שבו פורטו ששה מיקרים. עורכת-הדין שרה ספר-חן, מפרקליטות מחוז תל-אביב, האשימה את ריקי סלטי בעבירה החמורה של גניבה על-ידי סוכן, עבירה שיש עימה קלון. בשבוע שעבר, אחרי שלוש שנים של עינויי-דין, החליט השופט המחוזי דויד וולך לקבל את הפרטים שהובאו בכתב-האישום אך, יחד עם זאת, לזכות את ריקי מכל אשמה.

ללא הוררכה. האירועים שאותם תי- ארה התביעה בכתב-האישום, שהוגש בי- דצמבר 1975, יגעו לתקופה שבה עבדה

(המשך מעמוד 25)

עולמית דיעה כימעט אחידה על מנחם בגין: שהוא אדם נעים-הליכות, אך קנאי חסר- תקנה.

עתה נראה כי דיעה זו התהפכה על רא- שה - בשני הכיוונים. אחרי שנחשף לי- ציבור האמריקאי מקרוב, באור הזרקורים של הוועידה וספחיה, נתקבלה הדיעה ה- הפוכה: שמנחם בגין הוא מדינאי גמיש, אך שאישיותו רחוקה מלהיות מלבבת.

אצילי שירך מנכסיו. את הדיעה הזו ביטא בצורה החריפה ביותר העיתונאי ה- נודע יוזף קראפט, בעל-טור הנחשב כאחד ישראל. במאמר תחת הכותרת „לשלוח מבט קשה במנחם בגין“, שפורסם בעיתונים אמריקאים רבים, מצא את התגדרות ה- באת לאישיותו של ראש ממשלת-ישראל:

● „אנשים רבים מוצאים שמנחם בגין הוא אדם דוחה...“

● יש לו „תכונות בלתי-מושכות.“

● „כימעט תמיד הוא אומר את הדבר הלא-נכון.“

● „הוא עומד על המקח כמו עורך-דין בלתי מכובד, הוא מטיף כמו שופט- שלום והוא רגיש יותר מאציל שירד מ- נכסיו.“

● „הוא מרבה לדבר (עד כי נואמים ידועים נראים, בהשוואה אליו, כחרשים- אילמים).“

● „הוא מגנפף באמונתו הציונית בלי

ת ושכ-הוין מחפש בחורה שתהיה מוכנה להקים לו יורש“ - מודעה קטנה זו הופיעה בהעולם הזה (2131). כתבת העולם הזה יאירה סימון קיבלה על עצמה לבדוק עניין מוזר זה, והציגה את מועמדת. היא כתבה לאותו אלמוני מיכתב בו הלשון: „הצעתך נראית לי, ואני מציעה כי ניפגש כדי לדון בפרטים.“

על ההמשך מרווחת יאירה יס- מין? הטלפון צילצל בביתי בשעה תשע ב- בוקר ביום רביעי, ואדם שהציג עצמו בשם אברהם סיפר לי כי הוא ששלח את המודעה. הוא מעוניין להיפגש אתי. קבענו ליום חמישי בערב; בבית-קפה מהודר בצפון תל-אביב.

לפני הפגישה היססתי מה עלי ללבוש, היה עלי לבחור בגד שהיאם להופעתי ולדמות שאני עומדת להציג בפניו אותו אדם. „אם אלבש בגדים זרוקים“, חשבתי, „יקבל הוא את הרושם שהסכף הוא המניע העיקרי שלי, ואולי לא יהיה הדבר לרוחו.“

לבסוף בחרתי בחליפה (חצאית וחולצה) הדורה, התאפרתי בקפדנות, ענדתי כמה תכשיטים והחלטתי שאציג בפניו את דמותה של הבחורה שיש לה אמצעים, אולם היא זקוקה לכסף ומוכנה ללכת רחוק לשם השגתו.

בשעה חמש בדיוק ישבתי בבית-הקפה, הזמנתי כוס קפה ועוגה, וחיכיתי.

בינתיים עברו על פני אנשים צעירים ומבוגרים. בחנתי כל אחד מהם, וניסיתי לחשוב מי מהם יבוא לשבת לידי. היו ביניהם כאלה שניראו צעירים מדי, אותם ביטלתי מייד, כלא-מתאימים. היו גברים בגיל-העמידה שניראו עניים מדי, היו כאלה שניראו כחפשי-הרפתקות.

הכנסתי עצמי לתפקיד. התחלתי להאמין שאני באמת הבחורה העומדת ללדת ילד לאותו אלמוני.

לפתע ניקרה מחשבה במוחי - ומה אם אותו אדם חמד לו לצון, ולא יופיע? מה אם אין הוא אלא עיתונאי, וכשניפגש ית- ברר כי שנינו ביטלנו את זמננו לשוא? ומחשבה מבהילה קצת יותר: מה אם אותו אדם אינו אלא סוסטה-מין או פושע, המבקש לנצל את המשיבות למודעתו לצרכים אחרים?

חששותי התבררו משהתקרב אלי גבר כבן שלושים, ממושקף, מהודר בלבושו, פניו גאים וכונים, שניראה כאיש-עסקים רגיל בהחלט. „אני אברהם“, אמר לי. הזמין גם הוא קפה, ולפני שהחל לדבר סקר אותי מכף רגל ועד ראש. שמחתי על שהחלטתי ללבוש את אשר לבשתי.

מיליונר ניצול השואה

5 פני שנתחיל לדבר, אני רוצה לשאול אותך אם את עיתונאית. אמר לי. התחמקתי מלענות לו. והוא החל בסידרת שאלות, שגילו לי כי כבר נפגש עם כמה בחורות והוא יודע בדיוק מה הוא מחפש.

הוא שאל על הרקע החברתי שלי, אם אני נשואה, אם יש לי חבר, מה מצב בריאותי, מה המניעים שלי להיענות לו, ואחרי שהשבתי את רצוני החל מספר את סיפורו.

„ראשית“, אמר לי, „אני איני האיש ש- בו מדובר. אני רק מייצג אותו בארץ. ה- איש שבו מדובר הוא בן ששים, נולד בפולין, ובמלחמת-העולם השנייה איבד את אשתו ובנו. אחרי המלחמה עבר לגור בגרמניה, ושם הוא חי כבר שלושים וחמש שנה.“

הוא לא התחנן כי לא הרגיש צורך בכך, והיום הוא חי עם אשה הצעירה ממנו בעשר שנים, והיא הידועה-בציבור שלו לכל דבר. במשך הזמן הוציא מסך * בעסקיו, והקים מיפעלים בחו"ל ובארץ. בנתניה יש לו שלושה מיפעלים שאני מנהלם. הכרתי אותו כשהיה בביקור ב- ארץ לפני כמה שנים. הוא ראה בי אדם מתאים לנהל את עסקיו, כבעל בראייה ב- כלכלה ומנוסה בעסקים, ומאז אני מנהל - נוסף על שלושת מיפעליו שבנתניה - גם את כל מה שקשור בו בארץ.

בתחלה לנהל את עסקיו, ובעל-סודותי מכל העניין, אולם אחרי שהסביר לי כי כוונותיו רציניות, הסכמתי.

מסק, כך הסתבר במשך השיחה, שנמשך כשלוש שעות, חשב בתחלה להוריש את כל הונו לשאר-בשרו הקרוב ביותר.

שליד כל אח דמהשמות צויין הסכום המתאים. השופט וולך השתכנע והכריע לזכות את פקידת הבנק. ביניהם-משפט חייב לתת מישקל לסי- מון שסימה פקידת הבנק בתיק ההלווא- אות של כל אחד מהלקוחות, ואם עשתה כן, והתביעה לא הוכיחה שלא נעשה כן, הרי השאירה הוכחה וסימן בתיק של כל לווה, שהסכום אכן שולם. אם כך, דומני שלא ניתן לומר שהיתה כאן כוונה של שלילה לצמיחות של הכספים.

„גירסת הנאשמת, שדווקא עשתה רושם מצויין על בית-המישפט, כי התנהגה כך משום שלא הוררכה מספיק ובעיקר בשל מצוקתה עקב מחלת בנה, היא אפשרית ולפיכך הוחלט לזכותה מהאישום.“ אחרי שלוש שנות קלון, יכלה ריקי סלטי לחייך בהקלה ולהסיר מעל מיצחה את תווית הגנב שדבקה בה.

תחבורה

צדק יקר

סייר הבטיחות הסתכן, מישרד הרישוי טעה

אך הנאשם העדיף הרשעה כי זה היה יותר זור

„סייר צבי קצמן, 468 פלט הצעיר נמוך הקומה מעל דוכן העדים, ניכר היה בו בקצמן שהוא גאה מאוד בתפקידו כסייר-בטיחות. הוא העיף מבט נוקשה על הגנה, שישב על דוכן ספסל הנאש- מים. אחר-כך שלח חיוך שחצני אל עבר חברתו שהמתינה לו בספסלי הקהל כאו- מר: „סימני עלי“. החברה החזירה לו חיוך מלא הערצה.

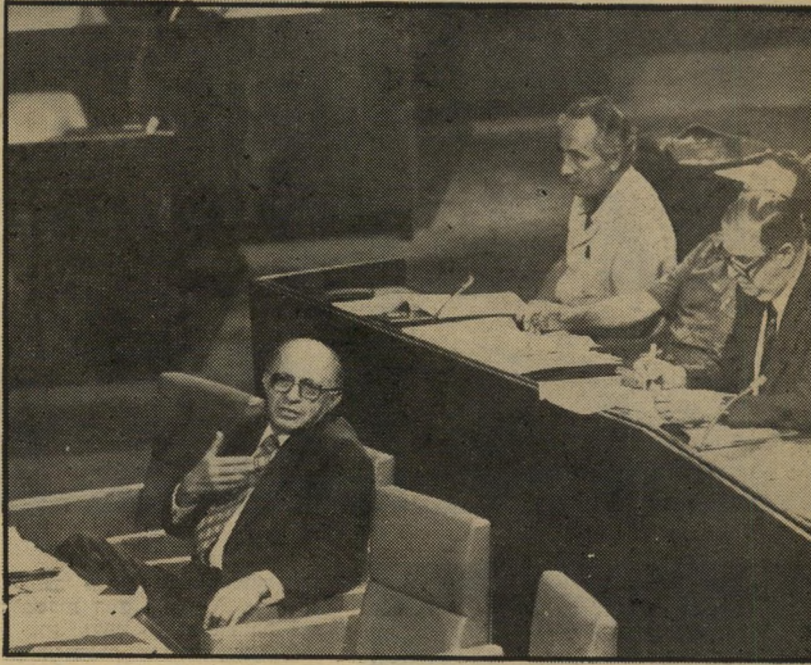
„עצרת את הרכב הנ"ל שעה שביצע עבירה חמורה...“ סיפר קצמן לשופט ה- תעבורה נעים-ההליכות פריד. „הוא ביצע עבירה חמורה“, המשיך קצמן, „אבל הח- לטתי לוותר לו. ביקשתי ממנו רישיונות רכב אך אלה לא היו ברשותו ולכן שלחתי לו הזמנה למישפט.“

הבטיחות אכזר. „מדוע לא רשמת לו דו"ח על העבירה החמורה יותר?“ התי- עניין השופט. קצמן נע על מקומו באי- נוחות. „המממ... היה לי נימוק לכך“, גימגם. „ולנהג לא היה רשיון רכב בכיסו, או שריכבו כלל לא עבר מיבחן שנתי?“ התי- עניין התובע. „הוא לא הראה לי... אני לא יודע... לא היה לו רשיון ברי-תוקף“, השיב הסייר קצמן, שהחל לאבד את ביטחונו. התובע הציג לפני השופט רשיון רכב, שתוקפו היה נכון לתאריך ביצוע העבירה, לפי עדות הסייר. את הרשיון הביא עימו הנהג-הנאשם, שנידון עוד לפני כן לקנס של 150 לירות אך עירער על גזר-הדין. „זה מזוייף“, מילמל צבי (צביקה) קצמן וניסה לחטוף את הרשיון מידי התובע. אלא שהנאשם קם על רגליו, לקח את רשיון הרכב מידיו של הסייר קלי-הדעת והגישו לשופט. „אתה לא שופט“, הוא התריס כלפי הסייר, שהלך והחוויר.

השופט עיין ברשיון, שמע את הסברי הנהג ושלה את סייר-הבטיחות המבולבל מעל פניו. הוא הזמין את הנהג לדוכן. זיכוי לא משתלם. „לפי מה שאתה מספר לי, ואני נוטה להאמין לך, אתה עשוי לצאת זכאי בדין,“ הסביר השופט פריד באורך-רוח לנהג. „היתה כאן טעות בהחמת הרשיון שלך במישרד הרישוי. ייתכן שאם יזומן הפקיד האחראי במיש- רד הרישוי למסור עדות, אכן יתברר שהיתה טעות טכנית ואני אוכזה אותך. אבל הזמנת הסייר תעלה לך 60 לירות עבור שכר יום העבודה של העד, ואילו אני מוכן לפטור אותך בקנס סימלי של 50 לירות.“ הציע השופט.

כוונתו של השופט היתה ברורה. הוא העדיף לסיים את המישפט ולחסוך בכך בהוצאות מיותרות ממדינת ישראל, אך מאידך לא יכול היה לזכות את הנהג לאחר עדותו של הסייר, שנחשב איש מיטרה. חייבת היתה לשם כך להיות עדות הגנה. לנהג נזר היה שהוא זכאי מבחינה מישפטית ונפרל קורבן לביורוקרטיה המ- פט, עבור שכר יום העבודה של העד, ואילו סורבלת של מישרד הרישוי בחולון, לא קסם לו הרעיון שירשע. „אבל 50 לירות זה סכום לא מבוטל עבורי“, הוא טען לפני השופט. „ובטח שלא כאשר אני צודק.“

„הברירה בידך“, הפטיר השופט. „טוב, אני מעדיף את האפשרות הזולה יותר“, אמר הנהג וביקש להרשעו.

מנחם בגין כננסת

„תכונות בלתי-מושכות... עורר-דין בלתי-מוכבוד...“

הרף, ומורה אותה על פניו של הזולת. יש לו „תסביך השואה“. בעיניו, „כל אי-הסכמה עם דיעותיו דומה למה שעשו הגרמנים ליהודים.“ את נאומו בבית-הלבן, אחרי חתימת הסכמי קמפ-דייוויד, „מן הראוי היה לצמר צם לחצי. במיוחד היה מיותר החלק ש- נאמר בעברית, שפה שכימעה איש מן ה- נוכחים לא הבינה.“

כמה ימים בלבד אחרי קמפ-דייוויד, הוא כבר „התפאר באוזני העולם בהי- שגיו המפוארים.“

כל אלה הם „מעשים חסרי-טאקט.“ נוקשה רק בדיבורים. אולם בעלי- הטור האמריקאי לא כתב את מאמרו כדי לגנות את בגין. להיפך, הוא מצא שכל התכונות „הדחוחות“ האלה אינן שקולות כנגד התכונה העיקרית של בגין, שנתגלתה בקמפ: הוא ותרן מופלג.

קראטס מנה ארבעה ויתורים חשובים שעשה בגין במשך השנה - הנכונות להעביר את כל סיני לידו מצריים, ההס- כמה לעיקרון שעתידי הגדה יוכרע במשא- ומתן עם הירדנים והפלסטינים, הנכונות לוותר על רעיון הפרשה הטריטוריאלית בגדה, והנכונות לדון בנושא הריבונות בגדה המערבית, לפני תום תקופת-המעבר בת חמש השנים.

מסקנות של הכתב האמריקאי: „בגין נוקשה בדיבורים, אך גמיש בפעולה.“

